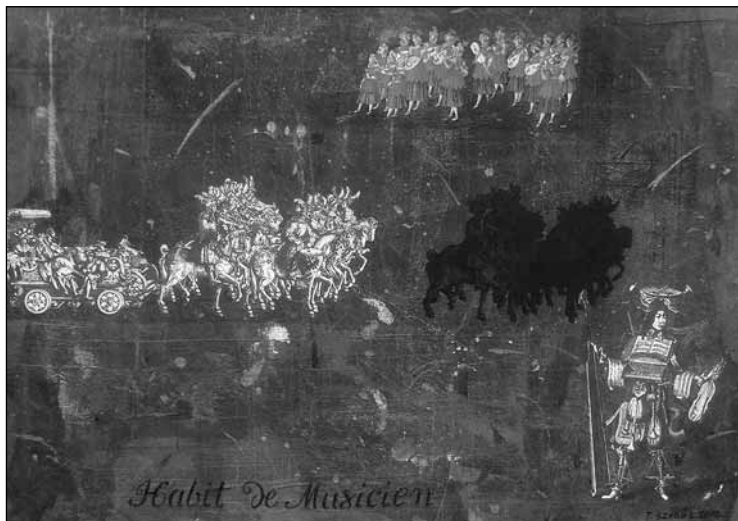

Németh István Péter

Habit de Musicien

Strófák T. Szabó László kollázsára

1.

Mi mindennek nem láttak már,
Tégedet, G-kulcs?! Voltál Pablo
Picasso képén pucér lányka feje,
Anyám öccsének krétarajzán pedig
Ágaskodó lovacska nyakára röppenő kantár.
Most így, hogy fülemben a bordalok zöngetik
A legszebb harmóniákat, szólok utánad:
Gyönyörű, pocakos *Violinkulacsocskám* vagy!

2.

Először írtam a kótát azon őszön.
Iskolamesterem arra intett, hogy szépek
Legyenek azok a pettyezetett kottafejek,
Akárha a villanydrótokon gyülekvő fecskék.
Küzdöttem hangjegyeimmel,
Mert nekem mindig a Balatontól búcsúzós
Madarak cikkanása jutott az eszembe,
Kik a bögyükkel alig érik a tó tükörét.

3.

Hallom a reccélését a kertből. Nem ijeszti
 Az ősz sem, bár Lőrinc hűteni fogja maholnap
 A csergő patakok vizeit. Hallom, ahogy húzza,
 Akárha konok szerenádozó. S nincs egyedül...
 Denevér hallja így az összeborult lombokat,
 Ahogy én a többi dalost. Mind azt cirpeli: jó volt
 Lenni az Isten eltaposott tücsökének
 Is, ha tovább szólhat a körben az ének.

Variációk egy témára

(egy megírandó szvithez)

I.

Courante

Terebélyes szomorúfűz hajlik a Balatonba Kisörsnél,
 Mint egy egészséges, ám végtelenül magányos,
 Kővér parasztasszony, rusztikus istenanya.
 Ha lombhaja alá állnál te is, akárcsak egy cseperésző esőfelhő
 Lebegne fölötted.

Magunk elé néztünk édesapámmal, s ott, a víz tükörén könnyeden vízipókok
 Szaladoztak szemünk előtt, akárha I betűk lettek volna a törzsek,
 Akárha X betűk lettek volna a lábak, mint Jézus Krisztus megannyi
 monogramja.

II.

Pavanne

Megállt benne, a keresztléceken kicsit egyensúlyozott, aztán eloldotta
 A fűzfa alól a ladikot édesapám. A parti pallókhöz koppantott egyet
 Evezőjével, és már lódult is vele a nádkijárón át a csónak.
 Vízirózsák közül egy mocsári teknős nézett utána, odébb meg alvó vadruca
 Fúrta hátrafordított fejét a tollzatába. A zsombékok felől ánizs és menta
 Illatával jött a szellő, úgy susogott körben a zöld nád.
 Csak még egyetlen halk csobbanás és a nyílt vízben volt édesapám.
 S mikor a csónak orra először a horizont fölé ért, a kék magasban
 Fecskék tanították röpülni fiaikat.

III.**Air**

Milyen nehéz lehet ez a kis kerek Örsi-hegy,
Ha kövéből faragtak már a rómaiak is
Kőkoporsókat, bölcsőnyiket a holt gyerekeknek,
Mert a bazalt hamar hasadoz Badacsonyan, odébb.
Errefelé ballagott le a tóhoz horgászni édesapám,
Balja felől a boglári, jobbjá felől a fonyódi iker-magaslat,
Vitte az evező-párt s pecabotját, zsákkal a hátán.
Szertartásosan oldta el dundi ladikját, amit francia szóval
Balainnek nevezett el. Bádóg-bálna haladt a nádasöbölben
Víziösvényen így véle, lassan, a gyékény-buzogányok
És virágzó hinarak közt. Egy mocsári teknősnek előre köszönt,
Hószínű gém úszott fölötte túl jegyenék csúcsain.
Pontyok neszeznek most ugyanúgy, s bizonynal magam se vagyok,
Csak tulajdon szememmel nem láthatom Őt e nagy ragyogásban.

IV.**Sarabande**

Kék szemedben ott a Balaton. Egy csónak ring a zöld habokon.
Csónakban egy pöttöm legény ül, s a zuhogó fény rá nem szegényül.
Pőréen a Nap felé evez ő, halkán csobban az evező.
A csónak orrán egy vízirózsa bogot köt a horizontra.
(Na jó, engem és Feléd visz a ladik.) Mind örül, ki szemedben lakhat itt.
Kék szemedben hát én vagyok az a gyerek. Körben a hegyek úgy kéklenek.
Ám kölyök s csónak, amíg pillád rebben, eltűnik a gyöngyház föllegekben.